

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-06-23)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-06-23)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 320. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010264.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 23. Juni 1864.

Aften.

I Deres Brev fra 20., som jeg modtog i Dag, klager De over, at jeg saa sparsomt skriver til Dem. Gjør jeg virkelig det? For det meeste skriver jeg dog to Gange om Ugen, ofte hyppigere. Hvad mig angaaer, da synes jeg, at jeg skriver for ofte til Dem, thi jeg kan i Grunden i Sommer slet ikke skrive, saa at naar jeg undtager, at De af mine Breve erfarer, hvorledes jeg og mine have det, en Underretning, som jeg veed ligger min kjære Ven paa Hjerte at faae Vished om, saa har De vist mærket paa deres Indhold, hvor trange og monotone, hvor reent ud sagt døsiges deres Indhold er. Ja, jeg gaaer virkelig i en Tankedøs, som Gud maa vide, naar vil ophøre, thi den er ikke ganske ung af Alder. Jeg synes ofte, at hvis ikke een eller anden Begivenhed vækker mig til Liv, gaaer jeg reent istaae. Jeg forfalder meer og mere til at suge mig fast ved enhver Smerte, der møder mig paa min Vei, lever kun i denne fra Morgen til Aften og begaaer den Brøde ikke at kunne glæde mig over Lyspunkterne i Livet, hvor disse tilbyder sig. I denne Tid er det saaledes Fædrelandets Skjæbne, der kuer min Aand, saa at Intet ret kan fornøie eller opmuntre mig. Det er svagt og daarligt at være saaledes; jeg skjænder paa mig selv, bebreider mig, at det er Mangel af Taknemmelighed mod Forsynet ikke mere at holde fast ved Livets Goder, men da mine egne Skjænd ikke kan opmuntre mig, fremturer jeg i min Svaghed. Man vil jo gjerne undskylde sig selv, og jeg undskylder mig da med, at om jeg end ikke er, hvad man kalder syg, saa har jeg dog nu i flere Aar aldrig nogen Dag følt mig rigtig rask, og Legemet er nok Mand for at kue Aanden. I saadanne Stemninger falder det mig vanskeligt at skrive, s. 321 ifald jeg ikke hver Gang i ethvert Brev vil gjøre, som nu i dette, plage Dem med mit Mismod. Tro mig, min kjære Ven, det rører og glæder mig, at De længes efter mine fattige Breve. Jeg vilde gjerne skrive lyse, opmuntrende Breve til Dem, men da dette ikke kan lykkes mig, lader jeg det mangen Dag heller reent være og haaber paa, at det maaskee næste Dag lader sig gjøre. Tro derfor ikke, at det er Magelighed eller Ligegyldighed, Glemsel, der gjør, at undertiden fire, fem Dage kan hengaae, uden at jeg lader høre fra mig. Mine Tanker ere oftere hos Dem, end min Pen fortæller om. Hver Aften jeg gaaer til Ro, fortvivler jeg over min Uvirksomhed. Hvortil har du nu atter brugt en Dag, spørger jeg mig selv? Da lægges Planer for den næste, men herved bliver det. Ifald jeg altid havde været saaledes, da fandt jeg mig vel heri, men det har jeg ikke. Ja, min kjære Ven, nu vil jeg for i Aften, Klokkeren er mange, afbryde disse lidet opbyggelige Selvbekjendelser. Uglerne skrige i Træerne udenfor mine Vinduer, et natligt Tegn. Jeg holder ikke af, at disse Natteravnne opholde sig saa nær ved mit Huus, men herved er jo intet at gjøre. God Nat! I Morgen fortsætter jeg forhaabentlig i en lysere Stemning.

d. 24.

Jeg haabede at kunne fortsætte mit Brev i Dag i en lysere Stemning, men hvorledes er dette muligt efter i Aften at have læst Berling, hvori man faaer Vished om Krigens Fornyelse? Ak, hvilke Udsigter for vort stakkels lille Land! Afdøde Mynster sagde engang til mig i de sidste Aar, han levede: „Jeg føler mig overtudet om, at det ligger i Forsynets Plan, at det vil blive Norden, der nu staaer for Tour til at spille en fremragende Bolle i Europa.“ Ved Norden meente han Sverrig, Norge, Danmark. Det seer ikke ud til for Øieblikket, at denne Spaadom vil gaae i Opfyldelse. I mørke Tider er det undertiden en Trøst, at vi veed med os selv, vi stakkels Mennesker, at vi ere kortsynede og ikke kan gjenemskue den Stores Planer; maaskee han meener det bedre med os, end det seer ud til. Jeg tænker det hele ender med, at Keiser Napoleons Plan om en Congres dog kommer istand; hvorledes vi paa denne vil blive behandlede, er et andet Spørgs-s. 322 maal. Naar alle de Store og Mægtige samles, gaaer det sjældent de Smaa godt. Hvilken Tid kunne vi ikke komme til at opleve! Jeg vilde virkelig reent fortvivle, ifald jeg ikke havde Dem til min Trøst og Støtte i denne trange Verden. Nu tør man jo altsaa snart vente Dem hjem, det er mig en stor Trøst og Beroligelse, men inden De sidder her i god Behold i min Stue, tør jeg ikke ret glæde mig hertil. Vor Herre holde sin Haand over Dem og bringe Dem godt over Havet i dette urolige Veier. Uglernes Tuden i Aftes bebudede altsaa slet Veier, thi det har ret i Dag stormet og regnet som paa en Efteraarsdag. Gid De nu maa faae lidt godt mildt Veier paa Beisen hertil. Da jeg i Dag saae et Dampskib komme Sydfra, blev jeg næsten bange for, at De kunde være derpaa; det havde været en haard Tour. Det trøstede mig, at Skodderne paa Deres Huus vare tillukkede og altsaa Deres Tante¹ borte, thi hun sagde, at De havde lovet hende et Par Dages Varsel forud inden Deres Ankomst. Seer De, hvor lidt egoistisk jeg er i dette Punkt, thi uagtet min Trang til Deres Nærværelse frygtede jeg dog for, at De havde været underveis i et saadant Veier. Naar De først er her igjen og hjælper paa mig med Deres kjække beroligende Tale, haaber jeg, at jeg atter kommer til Kræfter og faaer lidt Mod til at staae imod med i de tunge Tider. I næste Uge synes jeg dog bestemt, at jeg maa kunne vente Dem; jeg bliver utaalmodig, hvis dette ikke skeer. Glad kan De jo ikke komme hjem, men glad skal De blive modtaget af

Deres inderlig hengivne Veninde.